

[Maisted]

fund, vi har i dag, er det ikke muligt at gennemføre de projekter. Alt det, hr. Bjørn Westh står her og siger at vi skulle gøre, hvorfor har man ikke gjort det dér, hvor man har magten, og dér, hvor man har mulighederne? Hvorfor har man ikke gennemført de projekter, og hvorfor har man ikke vist, hvordan vi skal løse problemerne?

Man har altså kun været i stand til at bruge halvdelen af kapitalen. Det skyldes selvfølgelig ganske enkelt, at et flertal uden om den siddende regering pålægger erhvervslivet flere og flere byrder, sådan at det totalt kun er i stand til at investere ca. halvdelen af den kapital, der er til rådighed, i disse ventureselskaber.

Det er Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre ind imellem plus andre venstrefløjspartier, der på den ene side undergraver mulighederne for danske erhvervsvirksomheder for overhovedet at eksistere og udvikle planer og på den anden side siger: jamen hvorfor gennemfører man ikke en række projekter, der ville være lønnende for Danmark, sådan at vi kunne få fjernet vort betalingsbalanceunderskud? Man har selv demonstreret klart og tydeligt, at man er ganske ude af stand til at løse problemerne. Hvorfor i alverden skulle man så tro på hr. Bjørn Westh, når han står og siger det her?

Rahbæk Møller (SF):

Indledningsvis skal jeg sige, at Socialistisk Folkeparti i det væsentlige kan støtte de initiativer, der er indeholdt i den industripolitiske redegørelse. Dermed være ikke sagt, at jeg finder redegørelsen tilfredsstillende. Tværtimod er den på mange punkter skuffende, både set i forhold til, hvad situationen kræver, og i forhold til, hvad en række signaler fra regeringens side kunne få os til at forvente.

Det ses tydeligt, at Industrirådets vane-tænkning har præget den endelige udformning af redegørelsen, bl.a. ved at fjerne et fornuftigt samarbejde mellem den private og den offentlige sektor i form af et ventureselskab, ligesom territorieafgrænsningen ministerne imellem har haft negativ indflydelse.

Vi må konstatere, at regeringen tvunget af de dårlige handelstal har foretaget et skift i sin industripolitik, og at skiftet går i den rig-

tige retning. Samtidig må vi konstatere, at det ikke er stort nok til at leve op til at løse de store problemer, Danmark står i.

Det debatoplæg om vækst og omstilling, som kom i maj, gav håb om en virkelig nytænkning fra regeringens og ministrenes side, håb om, at man nu ville erkende, at den liberale strategi var slået fejl, og at det ikke hjalp meget at supplere den ved at yde tilskud til diverse ønskelige formål såsom egnsudvikling og produktudvikling.

Man får nu engang ikke megen nytænkning ved at vifte folk om næsen med en pose penge og sige: dem må I få, hvis I vil udvikle noget ny teknologi. Man får mere ud af det, hvis man vender sagen om og siger: vi har et problem, som vi godt vil betale for at få løst. Det kan være et miljøproblem, nogle kørestole, der ikke er brugervenlige nok, nogle rent tekniske specifikationer, der skal forbedres, eller noget helt fjerde. Staten skal naturligvis eje de patenter, der ville komme ud af det. Det er den måde, lande med en egentlig industripolitik agerer på.

Fordelen er indlysende. For det firma, der får kontrakten, er fordelen tredobbel. For det første fordelen ved at få en kontrakt. For det andet, at kontrakten er af en art, der vil styrke firmaets udvikling, og for det tredje, at når firmaet eventuelt skal have en produktion i gang af de udviklede produkter, vil firmaet have et forspring med hensyn til at få denne ordre.

Samfundet har også mange fordele: man får mere udviklet for en given udgift. Samtidig løses nogle samfundsproblemer. Sidst, men ikke mindst er det muligt at sikre, at den øgede produktion og den øgede eksport sker uden øgede ressourcer og øget belastning af naturen.

Det er denne filosofi, vi havde håbet ville præge redegørelsen. Det gør den i alt for beskeden omfang. Godt nok har ministeren nu opdaget fordelene ved offentlige udgiftskontrakter. Det var også på tide. Vi har sagt det i årevis, og det er efterhånden umuligt at finde et debatoplæg om emnet, der ikke siger det samme. Men atter gøres det halvt via tilskudsmodellen. Ikke noget om, at staten ejer rettighederne til den udvikling, der betales. I stedet foreslås det, at pengene skal betales tilbage, hvis projektet lykkes. Det er selvfølgelig et fremskridt.